

Hoofdstuk 1

De ruimte waar Charles zich bevond werd gekenmerkt door vreemde, lawaaijerige mensen. Opgewonden, neerslachtige, mompelende, schreeuwende, slapende mensen, er zat van alles tussen.

Charles keek nieuwsgierig om zich heen. De lucht was fel en strakblauw, maar niet op zo'n manier dat het storend was. Voor hem strekte zich een vlak, groen landschap uit en verder weg was vaag de nevelige vorm van een reusachtig gebergte te onderscheiden. Het zachte mos onder zijn voeten straalde kalmte en vriendelijkheid uit. Maar al die kalmerende factoren leken geen effect te hebben op al die druktemakers om hem heen. Sommigen van hen stonden in groepjes, luid pratend, lachend en zelfs wenend, maar er waren ook eenlingen, radeloos voor zich uit starend, of zachtjes in zichzelf lispelend. Sommige mensen waren werkelijk euforisch, anderen leken zo ongelofelijk verdrietig dat Charles spontaan medelijden met hen kreeg.

‘Deze plek is werkelijk onbeschrijfelijk,’ mompelde Charles voor zich uit.

Een oud grijs kreng met een nog veel te goed gehoor voor haar leeftijd, hoorde wat Charles zei en lachte hem recht in zijn gezicht uit.

‘Deze knul heeft het leven ook niet begrepen zeg!’ gierde ze tegen een groepje bejaarde theeleutende dames.

‘Wat zei die lumme!’ vroegen ze gretig.

‘Hij zei dat deze plek onbeschrijfelijk was,’ schaterde het kreng tegen het groepje dames, en ze gilden het allemaal uit van het lachen.

Charles was verbijsterd. Had hij iets raars gezegd?

Een klein mager kereltje met een strooien hoed pakte Charles' mouw en leidde hem weg van het groepje rare wijven.

‘Let maar niet op hen,’ zei hij zachtjes. ‘Ze vinden zichzelf nu eenmaal bijzonder uitgekookt.’

‘Maar wat heb ik dan voor onnozels gezegd?’ vroeg Charles kribbig.

Het mannetje keek hem doodernstig aan.

‘U stelde dat deze plek werkelijk onbeschrijfelijk is,’ zei hij toen

spijtig, alsof Charles een doodzonde had begaan.

‘Maar kijk toch om u heen, deze plaats tart toch iedere beschrijving?’ vroeg Charles verontwaardigd.

‘Nee, dat denk ik niet,’ zei het kereltje. ‘Door deze plek onbeschrijfelijk te noemen, geeft u een beschrijving van deze wonderlijke plek, en spreekt u dus zichzelf tegen.’

‘Wat flauw zeg!’ riep Charles gebelgd.

‘Tja, ik ben bang dat u, nu u hier bent, meer op uw woorden zult moeten letten,’ mompelde het kereltje.

‘Dat maak ik zelf wel uit!’ schoot Charles uit zijn slof, maar het vreemde mannetje was alweer weggelopen. ‘Vreemde snoeshaan!’ schold Charles in gedachten, terwijl hij de magere darm nakeek.

Om maar niet meer in de buurt te hoeven te zijn van het groepje theeleuten liep Charles naar een groepje mensen dat als een kudde schapen naar een spreker stond te luisteren. De spreker leek een echte opruiër. Hij deed Charles denken aan een van de evangelische dominees die hij wel eens had gehoord op een conferentie. Maar Charles kwam er al snel achter dat de demagoog niet bepaald een blijde boodschap aan het verkondigen was.

‘Wij zijn allen slechts poppen in de handen van die grote poppenspeler, het lot!’ riep de grimmige man. ‘Weet u wel, armzalige bende marionetten die u bent, dat u allen, stuk voor stuk, in staat bent uw medemensen te verminken, te vermoorden op de gruwelijkste manier denkbaar, als u bepaalde traumatische ervaringen doormaakt? En zelfs als u geen traumatische ervaringen door hebt moeten maken, is het nog zeer goed mogelijk dat u abominabele daden zult plegen!’ ging hij verder. ‘Sommigen hebben minder nodig om hun medemens naar de andere Zijde te sturen!’

De kudde keek de spreker schaapachtig aan en Charles luisterde gefascineerd toe terwijl de man maar voort bleef tieren.

‘Hoevelen van u hebben wel eens gedroomd dat u iemand anders pijn deed, mishandelde, betastte, vermoordde? Ik wed meer dan de helft! Hoevelen van u hebben geen demonen weggestopt in de diepe kromten van uw geest? Denkt u werkelijk anders te zijn dan de

beesten?’

Heel wat mensen keken elkaar nu ongemakkelijk aan. Charles werd ook een beetje zenuwachtig. Hij kon zich maar al te goed dromen herinneren waarin hij niet bepaald ethisch verantwoord bezig was geweest.

Toen werd de ongemakkelijke stilte van morele zelfreflectie doorbroken.

‘Wat een onzin!’ brulde een van de luisteraars naar de spreker. ‘Ik zou nooit van mijn leven iemand kunnen vermoorden!’

De spreker keek triomfantelijk op bij deze gedurfde woorden en staarde de brulaap toen met een sluwe blik aan.

‘Wat een bravoure legt deze dappere borst aan de dag! Geliefde broeders en zusters, sta mij toe aan te tonen dat ook deze pretentieuze naïeveling tot gruweldaden in staat is.’

Iedereen keek verlekkerd naar dit verzetje. Dit kon nog mooi worden.

De schreeuwlelijk die de spreker had uitgedaagd keek met trotse blik in het rond. Zijn eigengereide confidentie zou van korte duur blijken te zijn.

‘Beste monsieur, u hebt nog een vader, is het niet?’ onderwierp de opruier zijn slachtoffer aan een verhoor. ‘Een pittige oude baas, als ik het juist voor ogen heb.’

‘Dat is correct, hoe weet u dat?’ vroeg de aangesprokene achterdochtig.

‘Met twinkelende ogen en kraaienpootjes wanneer hij lacht, is het niet?’ vroeg de spreker met zijn zalvende stem.

‘Ja...’ antwoordde de aangesprokene, nu een beetje angstig.

Charles kreeg een bang voorgevoel. De spreker keek zijn prooi lang aan, zoals een slang naar een vogeltje staart.

‘Ziet u, ik heb hem gisteravond een bezoekje gebracht,’ zei de opruier toen loom, maar met de zelfvoldane blik van een tevreden kat. ‘Maar, moet u weten,’ vervolgde hij tragisch, ‘uw geliefde ouweheer was niet zo beleefd tegen me, dus ik vrees dat ik ook niet zo beleefd terug ben geweest. Ik heb werkelijk gepoogd een civiele conversatie

met hem te voeren, hem aan zijn verstand te peuteren dat zijn bokkige gedrag, waar al deze mensen', en hij wees met een wijd gebaar naar de menigte, 'al lange tijd last van ondervinden, niet langer geaccepteerd kon worden. Maar uw oude baas weigerde te veranderen, zich aan te passen, hij weigerde van nut te zijn voor de samenleving.'

Luchtig gaf de manipulatieve spreker daarna de genadeklap.

'Daarom vrees ik dat ik, aangezien zijn bestaan niemand meer van nut was, genoodzaakt was uw oude man naar de andere zijde te sturen. Misschien dat hij daar wel van nut kan zijn.'

Met een gruwelijke glimlach en een nonchalante zwaai van zijn arm gooide hij een paar foto's naar de verbijsterde man in het publiek.

De man keek een volle minuut lang naar de foto's en stormde toen vol onstuimige woede op het podium af. De andere luisteraars hielden de man net op tijd tegen die al worstelend waanzinnig van verdriet en woede riep:

'Laat me los! Ik vermoord hem! Ik vermoord hem!'

Charles snelde weg van dit afschuwelijke schouwspel. Het had een verdrietig gevoel achtergelaten, en wat Charles nog het meest beangstigde van alles was dat de spreker nog gelijk had gekregen ook. De man die zo zelfverzekerd had geroepen dat hij nooit iemand zou kunnen vermoorden, probeerde nu al vechtend door de menigte te komen om de gemene spreker de nek om te draaien.

'Niet getreurd beste man,' zei een jonge energieke vent die naast Charles kwam lopen. 'Die man, die we spijtig genoeg om het leven moesten brengen, was niet meer van nut voor de samenleving. Oud, afgetakeld en constant mensen lastigvallend. Erg agressief bovendien, een heus gevaar voor zijn omgeving.'

'Het doel heiligt de middelen, is wat u eigenlijk zegt?' vroeg Charles bozig.

'Inderdaad! Dat hebt u erg mooi gezegd. Die oude man, dat fossiel, hij voegde immers niets meer toe aan het algemene welzijn, sterker nog, hij was zelf diep ongelukkig én hij maakte anderen ongelukkig. Zeg nu zelf, zo'n persoon kan toch beter van kant gemaakt worden?'